

Nr 94

Av herr **Hagberg m. fl.**, om återgång till en lågräntepolitik.

De räntehöjningar, som genomförts sedan regeringen våren 1955 föll undan för högern och folkpartiet och övergav sitt lågränteprogram, har medfört tunga bördor för den stora majoriteten av vårt folk. Hyror och kostnader för egna hem har stigit kraftigt. Inte minst har jordbrukare och småföretagare inom hantverk och industri — grupper som i hög grad är beroende av lånat kapital — drabbats av den höjda räntan.

Samtidigt har räntehöjningen visat sig oduglig som medel att göra slut på inflationen. Tvärtom har den stimulerat till ytterligare prisstegringar, helt följdriktigt för övrigt, eftersom höjd ränta innebär en kostnadsstegring som alla söker göra sig skadeslösa för genom höjda priser på varor och tjänster. Endast det lilla skikt av kapitalägare har haft fördel av räntehöjningarna, som tillfört dem många hundra miljoner i arbetsfri inkomst.

Därtill kommer att räntehöjningarna håller tillbaka produktionen och därigenom verkar i krisbefrämjande riktning, med resultat att arbetslösheten är i stigande.

Det är endast banker och andra stora kreditgivare, som har anledning att vara nöjda med högräntepolitiken. Räntan på vissa lån är nu uppe i mellan 8 och 9 procent, vilket ger stora vinster till bankerna som passat på att till sin fördel öka marginalen mellan inlånings- och utlåningsräntorna.

Räntekuppen den 10 juli 1957, då riksbanksfullmäktige höjde räntan med ytterligare en procent, verkade som en utmaning mot hela det arbetande svenska folket. Från regeringen — den främst ansvarige för den ekonomiska politiken — uttalades öppet ogillande av riksbanksfullmäktiges åtgärd. Men riksbanksfullmäktige vidhåller sin ståndpunkt.

En räntesänkning är emellertid nödvändig både för att befria stora folkgrupper från de orättvisa bördor, som räntehöjningarna pålagt dem, och för att motverka den avmattning i konjunkturen som inträtt.

Under återopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte uttala att den ogillar den räntehöjning som genomfördes den 10 juli 1957 samt att den anser en återgång till lågräntepolitiken nödvändig.

Stockholm i januari 1958

H. Hagberg

Gustav Johansson

Henning Nilsson